

Hejčínské OKO

Zpravodaj farnosti sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně

ČERVENEC, SRPEN 2011

Farní guláš (26. června 2011)

Milí čtenáři Hejčínského oka, milé sestry, milí bratři,
na počátku prázdnin a času dovolených, které slibují alespoň nějaký den či týden odpočinku, přerušení onoho celoročního pracovního vypětí a shonu a snad i možnost věnovat se aspoň chvíli tomu, co dělám rád, se mi vybavují slova jednoho z mých spolubratřů: „Může pro nás být snazší uchovat si spojení s Pánem, když děláme něco, co je pro nás těžké nebo co přesahuje naše síly, než když děláme to, co nás baví.“ Zkušenost, že když nám teče do bot, modlitba zintenzivní, přijde nám tak důležitá, že si na ni uděláme čas, i když máme řadu jiných povinností, je určitě důvěrně známa každému z nás. Osobně věřím, že Bůh se pro to na nás – ve svém pochopení pro naši porušenost – nedívá spatra. Na druhé straně je to určitě škoda. Už svatá Terezie z Lisieux říkala, že Bohu je nepochybně milé, když s ním sdílíme nejen svá trápení, ale také své radosti, nejen svá selhání, ale také své „úspěchy“ všeho druhu. Přitom určitě nejde o to, „břemeno celoročního pracovního života“ nahradit „břemenem života duchovního“, případně dohnat v duchovním a modlitebním životě to, co jsme během roku nestihli. Spíše jde o to, učit se „číst“ tento čas odpočinku jako čas, který nám Bůh daruje z lásky; čas, ve kterém se nám touží darovat zase trochu jinak: méně jako „síla svého lidu“ a více jako „občerstvení našich duší“. Učme se jej číst a interpretovat jako čas milosti – „vždyť jím skutečně je“ – a odpovídat díkůvzdáním:

„Dobrořeč, má duše, Hospodinu! Hospodine, Bože můj, jsi neskonale velký, oděš ses velebnou důstojností. Halíš se světlem jak pláštěm, rozpínáš nebesa jako stanovou plachtu. Mezi vodami si kleneš síně, z mračen si vůz činíš a vznášíš se na perutích větru. (...) Prameny vysíláš do potoků, které mezi horami se vinou. Napájejí veškerou zvěř polí, divocí osli tu hasí žízeň. Při nich přebývá nebeské ptactvo, ozývá se v ratolestech. (...) Jak nesčetná jsou tvá díla, Hospodine! Všechno jsi učinil moudře.“ (Ž 104)

Žehná o. Norbert

LITURGICKÉ OKÉNKO

MŠE SVATÁ (6)

Po modlitbě nad dary následuje **eucharistická modlitba** (nebo také **kánon**). Je to modlitba díkůvzdání a posvěcení. Začíná slovy: „Pán s vámi.“ – „I s tebou.“ A pokračuje výzvou kněze: „Vzhůru srdce“ a odpovědí lidu: „Máme je u Pána.“ V tomto místě si uvědomujeme, že stojíme před Bohem, Tvůrcem všeho, a že mu chceme v následujících chvílích vzdát čest a slávu, kterou si zaslouží. To potvrzují i slova: „Vzdávejme díky Bohu, našemu Otci.“ Odpovídáme: „Je to důstojné a spravedlivé.“ Nyní kněz jménem veškerého Božího lidu „oslavuje Boha Otce a vzdává mu díky za celé dílo spásy nebo za jeho určitou část podle různého charakteru dne, svátku či doby“ (*Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 79). Lid se připojuje svým pozorným nasloucháním a zpěvem *Svatý, Svátý, Svátý* (latinsky *Sanctus*,...), ve kterém se připojujeme k zástupům andělů a svatých, oslavujících Boha v nebi. Celou tuto část od slov „Pán s vámi“ až po *Svatý* nazýváme **preface**.

Dostáváme se k samému jádru eucharistické modlitby, jehož podstatnou částí je **proměňování**. Nejprve však kněz spolu s celou církví vyprošuje působení Ducha Svatého, aby chléb a víno na oltáři byly proměněny a staly se tak Tělem Kristovým a Krví Kristovou a aby neposkvrněná oběť byla ke spáse těm, kdo na ní budou mít účast při svatém přijímání (srov. *tamtéž*, 79). Na to navazuje zpráva o ustanovení eucharistické oběti Ježíšem Kristem při Poslední večeři a vlastní proměnění.

Jelikož je proměnění sama podstata mše svaté, zaslouží si více pozornosti. Ale to už bude po prázdninách...

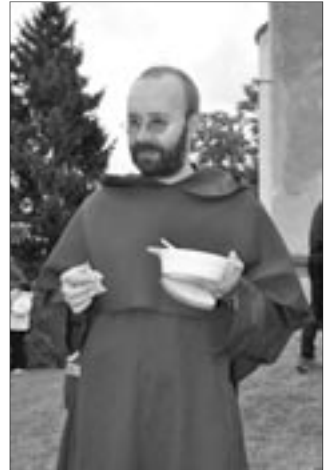
Daniel Dehner

FARNÍ GULÁŠ

Kdo mířil 26. června na farní guláš, poznal hned u vrátek do farní zahrady, že nezabloudil.

Kontrola kvality guláše: Výraz otce Norberta nikoho nenechal na pochybách, že vše je v pořádku.

V soutěži o nejlepší buchtu každý chtěl být v porotě. Tentokrát tomu nic nebránilo.

Chodí to okolo chalupy, dělá to cupity dupity...
i na krátkou přeháňku bylo vše připraveno.

Pro děti byla připravena spousta atrakcí.
Bludiště ...

... rybolov ...

... trampolína ...

... balónky ...

... nebo loutkové
divadlo.

Kluci nejvíc ze
všeho hráli
fotbal.

Těm nejmenším
ovšem bylo
nejlépe
v kočárku.

Hledání ovoce a zeleniny v košíku zrní si se zájmem vyzkoušely nejen děti, ale i řada dospělých.

V tombole na nás čekalo mnoho hodnotných výher.

Losování sledovali všichni se zájmem.

Jako poslední chod jsme dostali zmrzlinu.

Text a foto B. Tříška

MEDOVNÍČKY

Vítězný recept z farního guláše z kuchyně paní Jitky Šatánkové. Paní Jitka skromně dodává, že recept převzala z internetu, ale každý, kdo dobrotu ochutnal, ví, že zvítězilo právě její provedení tohoto obecného návodu. Šatánkovi kromě obecného uznání získávají roční předplatné časopisu Hejčínské oko ☺. Dalšími vítězi jsou samozřejmě všechny hospodyňky a všichni hospodáři, kteří se sladké soutěže zúčastnili.

Těsto na placky:

45 dkg hladké mouky

18 dkg cukru

18 dkg másla

3 lžičce medu (vrchovaté)

4 lžíce smetany
1 lžička kakaa
1 a 1/2 lžičky jedlé sody
1 vejce

Krém:

1 slazené kondenzované mléko vařené dvě hodiny ve vodě
7 dkg mletých vlašských ořechů
20 dkg másla
Vše vyšlehat.

Postup:

Máslo, med, cukr rozpustíme ve vodní lázni a řádně zamícháme. Po vychladnutí přidáme vejce a smetanu. Mouku smícháme s kakaem a jedlou sodou a přidáme medovou směs. Mícháme, dokud se nespojí v hladké, lesklé, vláčné těsto. Těsto roztíráme v tenké vrstvě (2–3 mm) na pečicí papír. Pečeme asi 5–8 minut při 175°C (horkovzdušná trouba). Z upečeného těsta pak vykrojíme požadovaný tvar podle formy, v jejímž tvaru výsledný medovník chceme mít – srnčí hřbet, kulatá forma apod. Vytvoříme 7 až 10 plátů. Ze zbytku těsta upečeme placku, kterou pak rozdrobíme (umeleme) na ozdobení.

Upečené pláty potíráme vodou s cukrem a rumem z obou stran. Potíráme krémem a skládáme na sebe. Poslední placku potřeme krémem a posypeme směsí drobečků a ořechů a lehce stlačíme (nutno posypat silnější vrstvou).

VÍKEND ŽEN

Jako loni a předloni a... jsme my, farní ženy, odjely na náš tradiční víkend (17.–19. června), tentokrát do Hraběšic v podhůří Jeseníků. Sice se nám nedostalo takové podpory, jako se dostává víkendu mužů, buchty jsme si musely upéct samy a guláš nám taky nikdo neuvařil, ale my jsme holky šikovné a tak jsme se zvládněly obstarat

samy. Černého Petra si u bratří karmelitánů vytáhl bratr Jan (litovali ho, chudáka), ale svého úkolu nás duchovně doprovázet se zhostil na výbornou. Na každou mši svatou si pro nás přichystal překvapení – úkol, který si ještě i později s námi připomínal a rozebíral.

V sobotu jsme se vydali na pěkný a pro některé i dost náročný výlet na Velký Rabštejn. Abychom nešli tam i zpět stejnou cestou, tak jsme se směrem nahoru vydali cestou necestou. Z naší zkratky měly velkou radost houfy klíšťat, které se nás držely jako

klíšťata a daly tak najevo, že jim letošní zima opravdu neuškodila. Po vši té námaze cesty jsme byli na Rabštejně nečekaně odměněni mimořádně chutným obědem v restauraci. Po jídle jsme ještě šli zkontrolovat, jak se činí horolezci na rabštejské skále.

V neděli někteří z nás navštívili naši bývalou farnici paní Kalábovou v nedalekém Sobotíně a pak

jsme sehnali klíče od kostelíka svatých Filipa a Jakuba v Hraběšicích a šli se do něj podívat. Jaké bylo naše překvapení, když jsme vešli dovnitř a viděli moderně zrekonstruovaný interiér s nádhernou meditační křížovou cestou a oltářním obrazem od malířky Sabiny Kratochvílové. Bylo to velkolepé zakončení našeho víkendu plného sdílení, radosti a blízkosti vzájemné i Boží. Těšíme se na příště.

*Text Jana Třísková
Foto Jan Pavel Hanáček
a Blanka Jemelková ml.*

VZPOMÍNKY NA EGYPT – ZÁVĚR

MUSÍME SI POMÁHAT

Egyptřané jsou silně nábožensky citliví, velmi solidární a také pohostinní. Především v Horním Egyptě se může poutníko-

vi stát, že ho někdo z místních, a tedy zcela cizí člověk osloví a přijme jako nejbližšího příbuzného.

Při jedné z návštěv v hornoegyptském Muharaku jsem se snažil dostat do obranné věže zdejšího koptského kláštera, kde je podle místní tradice uchováván kámen – postýlka Ježíška. Zde, uprostřed Egypta, se svatý Josef rozhodl postavit Svaté rodině přístřešek, aby měli kde přenocovat. Podle koptů tak vznikl první kostel, protože to bylo první místo, které bylo postaveno jako obydlí pro Ježíše. Uvnitř přístřešku byl zmíněný kámen, na který Panna Maria odkládala Ježíška.

Při zmíněné návštěvě jsem se do věže nedostal, a to z mnoha důvodů. Jednak jsem přijel v nevhodnou dobu – velmi pozdě odpoledne, protože náš mikrobus po cestě stavila policejní kontrola. Policie je v Egyptě velmi nevybíravá a čas od času si

stopne pod záminkou silniční kontroly některého z řidičů, aby ho přesvědčila vydat jim vydělané peníze. Silniční kontrola začala standardním způsobem a pokračovala až do doby, než policisté zjistili, že mezi cestujícími jede také jeden cizinec. Situace se tak pomaličku zklidnila, na peníze nakonec nedošlo, násilí jsme se také vyhnuli, mikrobus i řidiče jsme získali zpátky a po relativně krátkém čase jsme mohli pokračovat v cestě. Dále jsem také přijel do kláštera v době poutních slavností, respektive krátce po nich a většina obyvatel kláštera odpočívala vysílená ve svých pokojích. Vedle toho se Egypt nachází v oblasti tzv. Blízkého východu, kde se čas nepočítá na sekundy a minuty, ale spíše na dny a týdny, pokud se vůbec počítá. Takže najít v této konstelaci majitele klíčů od věže bylo téměř nemožné.

Nicméně se mi poštěstilo setkat se s místními kopty, kteří se sjeli na tyto oslavy z celého Egypta, kam různě migrovali za prací. Večer se blížil a oni se mě ujali jako svého vlastního. Napřed začali nesměle s vařením černého a silně slazeného čaje. Následovala výměna svatých obrázků, adres a telefonních čísel. A skončili jsme samozřejmě u pozvání na večeři a u noclehu. Aniž jsem musel v nouzi tlouct na jejich dveře a žádat o jídlo a nocleh, přijali mě jako poutníka na cestě. Egyptané jsou v tomto ohledu velmi přátelští. Pro hosta by se rozdali, a pokud se host zajímá o jejich náboženský život, tak je jejich vztah o to vřelejší. Cestou z Horního Egypta zpět do Káhiry mi tito hostitelé průběžně volali, jestli jsem v pořádku a jestli mi není zima nebo nemám hlad, a tak mě telefonicky doprovázeli až do hlavního města. Vskutku příkladná pohostinnost!

Takto jsem Egyptány poznal nespočetněkrát. A bylo jedno, jakého náboženství či vyznání byli. Je ale pravda, že jako Evropan jsem v Orientu často středem pozornosti, lidé se ptají na moji domovinu, děti se chtějí fotit apod. Bylo by jistě velmi hezké být stejně tak pohostinný jako Evropan ve své domovině k cestovatelům z Orientu, ať už jsou legální či ilegální, migranti či uprchlíci. Mnozí z koptů už léta utíkají z rodné země a cestují do vysněné Evropy. Nejsou to jen koptové, ale vesměs lidé z mnoha dalších zemí Orientu. Často se hromadí na Maltě, v Turecku a jinde.

Nedávno mi napsal jeden z koptů s prosbou o pomoc. Opustil Egypt, kde se žilo příliš těžko, a přes Turecko chtěl dosáhnout Evropy. Úřady v Turecku ho přijaly a vystavily registrač-

ní doklady. Na jeho žádost o vycestování ze země však žádná místní ani zahraniční organizace nereaguje. Tento a mnozí jiní cestovatelé tak symbolicky tlučou na brány Evropy a nikdo neodpovídá. Jejich nouze je samozřejmě zcela jiná, než byla nouze moje, a vliv těchto cestovatelů na naši společnost je také jiný než můj vliv na život vesnice v Egyptě, ale pomoc druhému v nouzi se rodí ze stejných pohnutek na celém světě. Jako není Egypt jen jeden člověk konající dobré skutky na poutníkovi, tak ani Evropa jistě není jen jeden člověk toužící pomoci uprchlíkům. Motivace k pomáhání se objevuje vždy, všude a často nečekaně. Koptům se sice žije těžce doma i na cestách, ale hosta neodmítnou.

Jaroslav Franc

JE DOBRÉ VĚDĚT...

Primas český, arcibiskup Dominik Duka, dovršil první rok svého působení na svatovojtěšském stolci. Při této příležitosti oslovil svoji pražskou diecézi (a tím všechny diecéze) statí, otištěnou v *Zpravodaji pražské arcidiecéze* (květen 2011), která obsahuje jeho programové vize i slova povzbuzení. Je dobré je přijmout a pomáhat je uskutečňovat.

Své biskupské královéhradecké heslo „In Spiritu Veritatis“ (v Duchu Pravdy) doplňuje: „Umět říkat pravdu s láskou.“ Objasňuje a vysvětluje svoji představu způsobu „práce“ při pastorační a evangelizační činnosti.

Dva měsíce po nástupu do funkce primase českého jednoznačně (a dobře) vyřešil problém vztahu katedrály sv. Víta a Vojtěcha ke státu. Je to model, vzor pro ostatní farní a jiné kostely u nás. I když jejich prvořadým úkolem je liturgie, je důležité, aby tato místa hrála roli sociogenní a kulturotvornou. Neuzavírat se vůči okolí, ale mít vliv a snahu formovat je podle evangelia.

Od dubna 2010, v prvním roce svého působení se otec arcibiskup intenzívně setkával s lidmi nejen z duchovní oblasti a věřícími, ale i s osobnostmi vědeckého, kulturního i politického života. Postupně zjišťoval, že do této vrstvy společnosti je možné vrátit témata duchovních otázek. Současná společnost již nemá pouze předsudky a výhrady vůči církvi, ale také naslouchá...

Upozorňuje na celonárodní význam některých církevních svátků: sv. Václav, sv. Anežka Česká, sv. Cyril a Metoděj. Vrací se i do historie a upozorňuje na něco dost typicky českého v otázkách náboženských: na klopotné ztrácení a nalézání společné víry v našich dějinách i na tragédii dávných náboženských rozdělení.

Jako pastýř cítí nutnost zaměřit se i na pastorační a evangelizační práci mezi nevěřícími. Je nutno poznávat svoji diecézi (farnost) ve smyslu náboženském i sociálním.

V pasáži o charitě a školství podtrhuje, že se zde naprosto přirozeně stýkají věřící s nevěřícími.

Zdůrazňuje význam ekumenismu. Zde, v tomto prostředí, je třeba zintenzívnit zápas o křesťanskou Evropu. Je to společná veřejná činnost ve školství, ve zdravotnictví, charitě, armádě, vězeňství, médiích, která toto usilování může podpořit.

Pěstovat tedy spolupráci nejen vnitrocírkevní, ale veškerou spolupráci a vzájemnost s vnějším kontextem diecéze (farnosti). Aby se to dařilo, je však především nutná vnitřní soudržnost a živoucí duchovnost církve.

Úkoly náboženského smíření mohou převzít jen ti, kteří víru neztratili. Věřící mají být vzdělaní, pravdiví (aby se hlásání nelišilo od každodenní žité reality), otevření, laskaví. „Být pevným, ale ne tvrdým.“

S otevřeným srdcem a myslí přijmeme tento „scénář“ působení s útěšným pocitem, že klíčovým slovem celého textu je obrovská duchovní mocnost – LÁSKA.

L. K.

OBRÁCENÝ SEDLÁK

V ravensberském kraji žil v minulém století mocný probuzenecký kazatel Johann Heinrich Volkening. Jeho kázáními se krajina kolem skutečně proměnila.

Jednou večer zavolali Volkeninga k bohatému sedlákovvi. Ten měl velký statek a byl to řádný a pilný člověk. Probuzenecká kázání však z hloubi srdce nenáviděl. Rozumějte, odmítl být hříšníkem. Nepotřeboval ukřižovaného Spasitele. Říkal: „Jednám dobře a nikoho se nebojím!“

Jednoho dne k němu volají Volkeninga, protože je na smrt nemocen. Chce večeři Páně. A Volkening k němu jde. Přistoupí k posteli a dlouho se na sedláka dívá. Pak říká: „Jindřichu, je mi u vás úzko, úzko. Tak, jak to je doteď, to ještě není do nebe, ale rovnou do pekla.“ Otočí se a jde. Sedláka popadne hrozný vztek a zuří: „To má být farář? To je ta křesťanská láska?“ Pak přichází noc. Těžce leží a nespí. Svědomí ho hryže. „Nejde to do nebe, ale rovnou do pekla! Kdyby to byla pravda!“ A pak mu přicházejí na mysl všelijaké hříchy. Nectil Boha. A příležitostně také velmi chytře podváděl. Další dvě noci byly ještě horší. Avšak v nocích, které následovaly, ho přepadá opravdový strach. Stává se velmi neklidným. Najednou vidí, že v jeho životě je mnoho provinění a že absolutně není Božím dítětem. Teď by se chtěl vážně obrátit.

Po třech dnech posílá svou ženu zase za Volkeningem. Je pozdě večer. Volkening přichází. Sedlák říká ve velkém nepokoji: „Faráři, myslím, že se musím obrátit!“ – „Ano,“ vysvětluje Volkening, „stářím přibývá rozvaha. V nouzi volají o pomoc, ale pokání z nouze – mrtvé pokání. To musí přijít úplně jinak!“ Otočí se a jde. Teď byl sedlák teprve vzteky bez sebe. – Vy byste se také na faráře pořádně rozzlobili, že? Ale Volkening byl člověk, který stál před Bohem a věděl, co říká. – Trvalo to ještě tři dny, až sedlák prožil úzkost, kdy věděl: „Musím umřít. A kde

byla v mém životě láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, víra, mírnost, cudnost?“ Po celý život pohrdal Spasitelem, který za něho zemřel. Odehnal toho, který před ním stál v lásce. Vidí se na pokraji pekla a je úplně zoufalý. „Ženo, zajdi pro faráře,“ prosí. Ta odpovídá: „Už se mi tam nechce, ten ti přece nepomůže.“ – „Ženo, zajdi pro něho, jdu do pekla!“ Tak žena jde.

Když Volkening přijde, nalézá muže, který pochopil: „Nemylíte se, Bůh nebude oklamán, nebo cokoli by člověk rozsíval, to bude i žítí.“ (Gal 6,7) Volkening přisunul židli k posteli a ptá se: „Tak tedy do pekla, že?“ – „Ano, do pekla!“ Tu říká Volkening: „Tak, Jindřichu, pojďme na Golgotu, i pro tebe Ježíš zemřel.“ A teď mu těmi nejlídnějšími slovy mluví o tom, jak Ježíš zachraňuje hříšníky. Ale k tomu bychom se museli stát hříšníky také ve vlastních očích. To musíme nejprve přestat s řeči jako: „Já jedním správně a nikoho se nebojím.“ Napřed bychom museli stát v pravdě. Pak může Ježíš zachraňovat. Teď sedlák najednou poznává: „Ježíš za mne zemřel na kříži! Zaplatil za moje hříchy! Muže mi dát spravedlnost, která platí před Bohem.“ A poprvé se sedlák správně modlí: „Bože, buď mně hříšnému milostiv! Pane Ježíši, jsem na pokraji pekla, zachraň mě!“ Volkening tiše odchází. Opouští muže, který vzývá Ježíše. Volkening je klidný, protože je v Bibli třikrát napsáno: „Kdokoli by vzýval Pána, bude spasen.“ (Sk 2,21; Řím 10,13; JI 3,5)

Když příštího dne opět přichází, nachází muže, který má pokoj s Bohem. „Jak se vede, Jindřichu?“ A Jindřich říká: „Přijal mne – z milosti!“ Stal se zázrak!

*****

Přidal bych na závěr tohoto příběhu pár námětů k zamyšlení, které můžeme využít v tomto čase dovolených a prázdnin, které jsou před námi. Udělejme si chvíli čas a ptejme se.

Mohl a měl farář jednat, jak jednal? – Ovocem bylo opravdové obrácení sedláka.

Jak se já dívám na Boha – co a koho vidím? Jak se On dívá na mne – co a koho vidí?

Co od něj chci a kdy, při jaké příležitosti?

Kam vede a směřuje moje cesta, jdu po ní s Ježíšem?

Následuji Krista, ptám se ho a zvu do svého života, nebo jen chci schválit a chránit svou cestu?

Jaké jsou moje představy o následování Krista?

Je v mém životě něco silnějšího než Bůh? Něco, co jej staví na druhé, třetí... desáté místo?

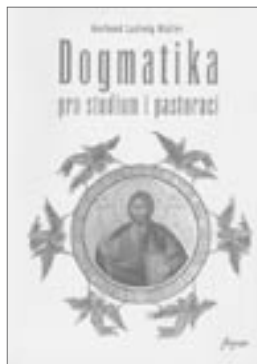
Pokud vás napadne něco jiného, zůstaňte u toho, ptejte se Boha a naslouchejte, protože každý z nás je jiný, každý má svou cestu, ale každý je Bohem milovaný.

J. H.

Příběh je převzat z knihy Wilhelma Busche *Ježíš – náš úděl* (1993).

LETNÍ ČTENÍ

Řeknete, že jsem se zbláznil. Od pana šéfredaktora jsem před časem dostal za úkol vybrat do prázdninového čísla Hejčínského oka něco jako prázdninovou četbu. Protože ale teď už dlouho ležím v starých knihách, které by nejspíš nikoho nezajímaly, nebo se nepůjčují z knihoven domů, musel jsem dlouho přemýšlet, co vhodného vybrat. A teprve v tom okamžiku jsem se zbláznil: jako číslo jedna jsem se totiž rozhodl doporučit vám mnohastrančkovou knihu, která rekapituluje celou církevní věrouku. Je to **Dogmatika pro studium i pastorači** Gerharda Ludwiga Müllera (nar. 1947), bývalého mnichovského profesora dogmatiky v Mnichově

a už skoro deset let řezenského biskupa. Dovedete si představit lepší doplněk do prázdninového kufru? Nápad to ale snad tak bláznivý není. O prázdninách nebo aspoň chvíli o dovolené možná bude příležitostí číst srozumitelný text o dějinách teologie, o Nejsvětější Trojici, církvi, svátostech a mnoha dílčích tématech trochu více než jindy. No řekněte: je snad více možností číst si takové dílo, které bylo jistě náročné i pro své překladatele a redaktory, třeba před Vánocemi nebo o Velikonocích anebo na konci školního roku? Nakonec i liturgická doba, které se říká trochu ošklivě „mezidobí“, nás vede k tomu, abychom ve vzpomínce na všechny velké svátky a rozhodující události nějaký čas jen obyčejně šli za svým Pánem, sledovali jeho cesty ve svém životě i v dějinách a poslouchali, co nám v evangeliu říká. Biskup Müller nám nakonec v dogmatice nepřevypravuje nic jiného, jen snad trochu jiným jazykem, jazykem boho-sloví čili teo-logie. Slova *dogma* v názvu se snad křesťan nelekne, protože ví, že to řecké slovo znamená prostě *učení, nauku*. Jednu nevýhodu ten čtenářský tip ale má, to přiznávám. Kniha je rozměrná a těžká. Inu, závažné nauky. Vy-dalo je Karmelitánské nakladatelství v roce 2010.

Méně těžké, i když názvem na prázdniny trochu pozdní, jsou **Májové úvahy** básníka Václava Renče (1911–1973). Někte-

ří už je mohli číst v Katolických novinách v sedmdesátých letech minulého století, jiní v jejich nástupci Katolickém týdeníku už po převratu, někdo snad i v neprodejném tisku z roku 1996. Ale od loňska je máme k dispozici i v běžně přístupné útlé knize a máme jistotu, že když je někdo vydává opakovaně a tolik let, asi ví proč. Osvědčily se, čtenáři a čtenářky po nich sahají. Autora asi netřeba představovat. Katolický intelektuál, víc než deset let vězně-

ný komunistickým režimem, se v šedesátých letech minulého století několik sezón jako dramaturg podílel na programu olomoucké operety. Poté žil v Brně. *Májové úvahy*, jak jinak, vycházejí z biblických mariánských témat, ale týkají se základů našeho života z víry obecně, jsou opravdu plodem básnickovy životní zralosti a jednoduchou mluvou ukazují i jazykové umění autora, kterého známe jako zručného mistra verše. Podnět k sepsání úvah dal kdysi v Brně známý P. Ladislav Simajchl. Můžeme si i v červenci a srpnu udělat jen tak pro sebe čtenářskou májovou. Svazek vydalo Karmelitánské nakladatelství v roce 2010.

„A ať je tam něco pro děti,“ kladli mi na redakční radě ještě na srdce. Ale to není tak lehké. Inspirovat vlastní četbou pro naše děti doma se nemohu – vždyť čteme knihu z předminulého století. I když ale proč ne? Nejsou snad tituly,

ly, které prostě nezestárnou, a když ano, tak je to u nich půvabné, něco jako vyzrálá chuť u archivního vína nebo patina na barokní soše? Doporučuji vám tedy **Národní báchorky a pověsti I—II** Boženy Němcové. Nemyslím ale nějaké pře-vyprávěné a upravené tak, aby o ně dětský jazýček a hlavička neklopýtaly. Jak jsem zjistil doma na vlastních dětských kůžích, zajímavější, poučnější a kouzelnější je přečíst si pohádky tak, jak je naše paní Božena Němcová napsala. Zajímavější je to v tom, že musíte luštit třeba to, že *výrůstek*, s kterým se otec v pohádce prochází, není jeho anatomická zvláštnost, ale malý syn, tedy *výrostek*, jak bychom řekli dnes. Takových slovních pastí, které člověka poučí a povzbudí přemýšlet

i o vlastním jazyce, je v pohádkách hodně – v tom je to poučné. Kouzelnější je to pak z toho důvodu, že nám ona neobvyklá slova a neobvyklá spojení znějí dnes právě pro tu neotřelost jako jazyk básničky. A to vám skoro zatajím, že věty Boženy Němcové mají v pohádkách pozoruhodnou melodii a dobře se čtou nahlas, i když musíme trochu pozapomenout na dikci hlasatelů zpráv v médiích a oprášit přirozenou řeč, kterou máme někde v krvi. Namítnete ještě, že už všechny ty pohádky vaše děti znají. Ale přesvědčte se sami: kdo zná tu o Jaromilovi a *pídimužících*?

I kdyby se vám ani dětem vůbec číst nechtělo, netrapte se. Možná musíte číst písmena celý rok a o prázdninách bude konečně čas pozvednout zrak a zahledět se daleko... nebo vzhůru.

Ondřej Koupil

SMĚJEME SE S REDAKČNÍ RADOU

Povídá pacient v čekárně: „Zdá se mi, že náš pan doktor myslí, že čas zhojí všechny rány!“

Milošek oznamuje doma otci: „Tati, zítra ve čtyři přijď do školy, je tam rodičovské sdružení v užším kruhu.“

„Jak jako – v užším kruhu?“

„No, ty, náš třídní a pan ředitel.“

„Já budu mít bratříčka!“

„A jak to víš?“ ptá se Karolínky paní učitelka.

„No, když byla posledně maminka v nemocnici, tak mi odtamtud přinesla malou sestřičku. A teď je tam tatínek.“

**„Pane,“ povídá číšník, „tenhle stůl je rezervován!“
„Dobře, tak si ho odnese a přinese mi sem jiný!“**

„Jean, běž zalít trávník!“

„Ale pane, vždyť prší!“

„Nevadí, vezmi si deštník!“

**Povídá chlapeček dědečkovi: „Dej mi sto korun!
Můžu udělat dobrý obchod.“**

„Fakt? A jaký?“

**„Za sto korun se můžu jít podívat na film, který
stál sto milionů!“**

Časně ráno budí dozorce vězně.

„Ten chlap z vedlejší cely v noci upláchl!“

„Zaplat' Pán Bůh,“ uleví si vězeň. „To skřípání pilníku mi už šlo
na nervy!“

**Lod' se potápí. Kapitán přijde k cestujícím: „Kdo
z vás se umí modlit?“**

„Já,“ hrdě se hlásí jeden z cestujících.

**„To je dobře, protože nám chybí jeden záchranný
kruh.“**

INFORMACE

**ZMĚNY BOSHO SLUŽEB
V HEJČÍNSKÉM KOSTELE:
V úterý 5. července** bude mimořádně mše svatá v 10 hodin (patrocinium). Bohoslužby nebudou z důvodu exercicií bratří karmelitánů **od pondělí 22. do soboty 27. srpna.**

Patrocinium hejčínského kostela oslavíme mší svatou o slavnosti sv. Cyrila a Metoděje v úterý 5. července v 10 hodin. V rámci **Hejčínských hudebních slavností** zazní *Hlaholská mše* Ládi Kožušníka. Autor působil jako ředitel kůru v Napa-

INFORMACE

Aktuální informace naleznete také na farních webových stránkách www.farnost-olomouc-hejcin.cz.

jedlích a patřil k okruhu České katolické moderny. Dílo bylo vydané roku 1907 nakladatelstvím *Nový život* v Prostějově. Účinkuje *Svatocecilský sbor* pod vedením Jana Gottwalda.

Návštěva nemocných proběhne ve čtvrtek 7. července a ve čtvrtek 4. srpna dopoledne.

V sobotu 16. července o **slavnosti Panny Marie Karmelské** bude jako obvykle mše svatá v 8 hodin v kapli Panny Marie. Po mši svaté budou zájemci „oblečení“ do **karmelského škapulíře**. Více o karmelském škapulíři se dozvíte na internetových stránkách www.karmel.cz.

Sbírka na potřeby farnosti a farní spoření bude v ne-

děli 17. července a v neděli 21. srpna.

V úterý 2. srpna může získat **plnomocný „porciunkulový“ odpustek** věřící, který se zbožně pomodlí *Otče náš* a *Věřím v Boha* (zároveň nesmí mít zálibení v hříchu, ani lehkém, má být po svaté zpovědi a přistoupit ke Stolu Páně) během návštěvy baziliky menší (např. na Svatém Kopečku), katedrálního chrámu či farního kostela.

Úklid kostela proběhne v sobotu 13. srpna od 9 hodin. Prosimе všechny, kdo mohou pomoci, aby přišli. Děkujeme.

V neděli 4. září při mši svaté v 10 hodin bude **žehnání školních tašek, dětí školou povinných a pedagogů**.

Zpravodaj farností sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně.

Adresa redakce: Římskokatolická farnost, Cyrilometodějské nám. 1, 779 00 Olomouc 9,
tel.: 585 425 025, mobil: 731 742 219, e-mail: olomouc@karmel.cz, internet: www.farnost-olomouc-hejcin.cz.
Redakční rada: Daniel Dehner, Jaroslav Franc, Ludmila Kolková, Ondřej Koupil, o. Norbert Žuška.

Tisk Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2011.

Příští číslo: 4. září 2011.